

הַמְדוּרָה הַגְּנוּבָה

שְׁמִי יִשְׂרָאֵל.

אֲנִי בֶּן שְׁתֵּים עָשָׂרָה וּמִתְגוֹרֵר בְּאַשְׁדּוֹד.

הַסְּפּוֹר שְׁלִי הוּא עַל מְדוּרַת ל"ג בְּעֶמֶר הָאַחֲרוֹנָה שֶׁהִיְתָה לָנוּ. בְּעֶצֶם, הוּא מִתְחִיל כָּבֶר בְּזוֹ שֶׁהִיְתָה בַּשָּׁנָה שֶׁעָבְרָה.

כְּמוֹ בְּכָל שְׁכוּנָה, גַּם אֶצְלָנוּ יֵשׁ מְדֵי שָׁנָה מְדוּרָה לִילְדֵי הַשְּׁכוּנָה, וּמִכִּיּוֹן שְׁאֲנִי טִיפּוֹס שְׁאוּהֵב לְאַרְגֵּן דְּבָרִים, אֲסַפְּתִי אֶת חֲבֵרֵי מִיד לְאַחֵר הַפֶּסַח וְאֶמְרֵתִי לָהֶם: "הַשָּׁנָה מְקִימִים מְדוּרָה שְׁאֵף אֶחָד לֹא יִשְׁכַּח".

וּבְאַמֶּת, הִתְחַלְנוּ לְאַסֵּף קְרָשִׁים וְקִרְטוֹנִים. כְּמוֹכֵן, הַקִּפְדָּנוּ לֹא לְגֹזֵל חֲלִילָה קְרָשִׁים הַשִּׁיכִים לְקַבְּלָנִים אוֹ לְאַנְשֵׁים פְּרִטִיִּים. הָיוּ לָנוּ כָּל מִינֵי מְקוֹמוֹת שֶׁבָּהֶם נִתֵּן הָיָה לְאַסֵּף קְרָשִׁים.

רַב הַקְּרָשִׁים נֶאֱסָפוּ בְּרָחוּב. מִתְבָּרַר שֶׁבְּנֵי אָדָם זוֹרְקִים כָּל מִינֵי רְהִיטִים - אֲרוֹנוֹת, שְׁלֶחֶנוֹת כְּתִיבָה וּמִטְבָּחִים, כָּלָם

עשויים עץ. במקום שהעירייה תטרח ותקח את הדברים, טרחנו
אנחנו בעצמנו וגררנו אותם למקום האסוף שלנו.

מקום האסוף שלנו היה השטח הריק שליד ביתו של אבי,
אחד מהחברים. ידענו שזהו מקום בטוח, ואף אחד לא יקח
משם את הקרשים שלנו.

וכאן אני מגיע לנקודה כואבת.

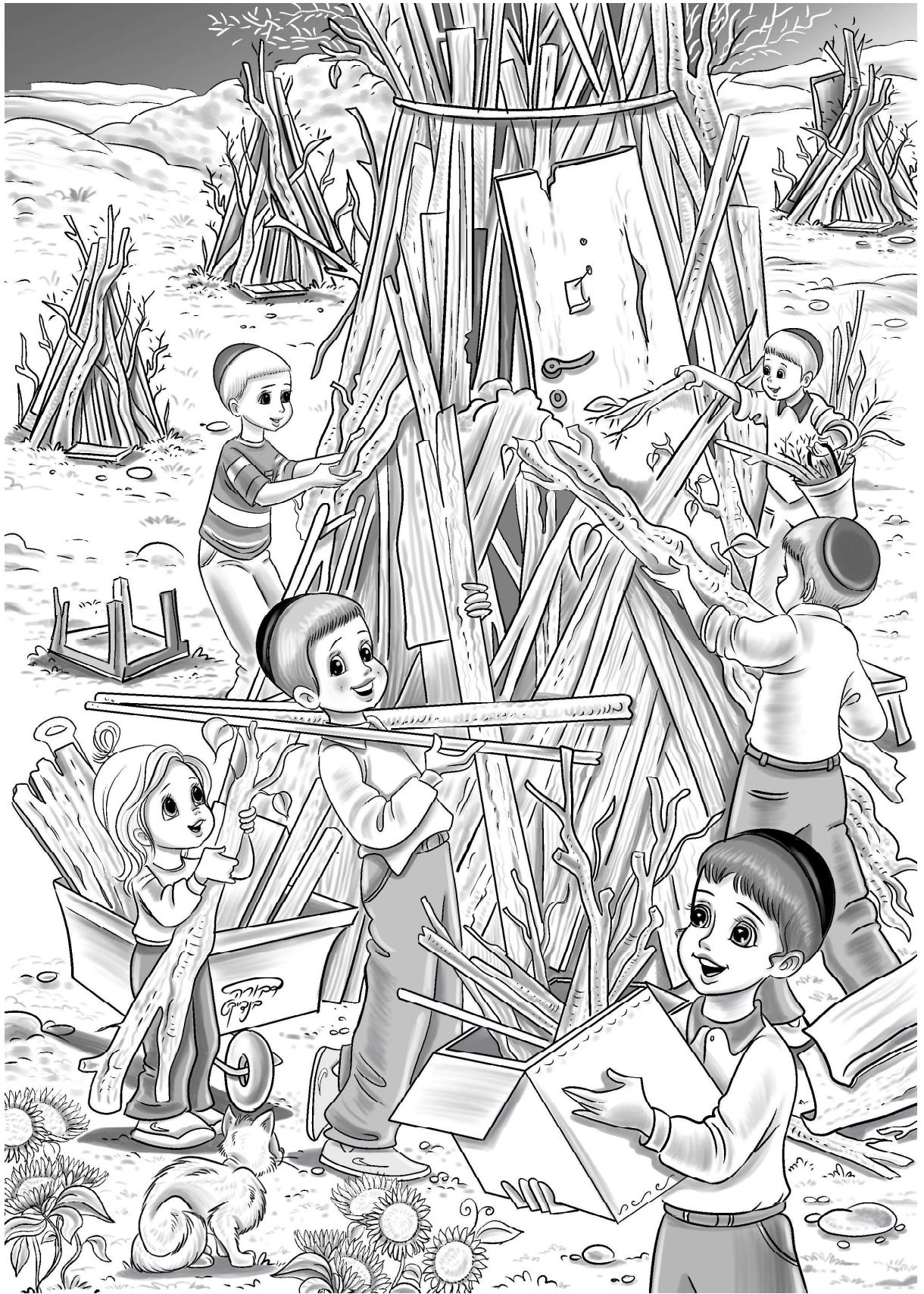


התברר שיש ילדים ונערים, שבמקום לחפש עצים בכל
מיני מקומות, הם פשוט לוקחים מערמות שאספו ילדים
אחרים.

גלינו את זה כאשר נעלם ממקום האסוף שלנו גזע עץ
קטן. לא הבנו איך גזע יכול פשוט לקום וללכת, מה עוד
שהכרנו אותו היטב וידענו שאין לו רגלים...

ספרנו על כך לחברים, והם אמרו לנו: "בטח לקחו לכם".

עשינו חפוש קטן, וגלינו את הגזע מאחורי ביתו של מוטי
(שם בדוי), נער בן ארבע עשרה, שהוא וכמה חברים שלו



ארגנו לעצמם מדורה. הם פנראה לא האמינו בחנוכה הזו של אסוף הקרשים והעדיפו שאחרים יאספו אותם בשבילם.

מה שהם עשו, במלים פשוטות, זה לגנוב.

רצינו לבוא אליהם ולשוחח אתם, אך החברים שלנו אמרו לנו שזה לא רעיון טוב, כי הם חברה שיכולים להגיב בצורה לא כל כך טובה לילדים קטנים מהם.

פניתי להורי. אבי הלך לביתו של מוטי ושוחח עם הוריו. אחר כך הגענו אל ביתו כדי לקחת את הגזע שלנו.

כשהגענו, הוא היה שם עם שנים מחבריו. "אתם מלשינים, אה?" אמר לנו. "חכו, חכו, עוד תשלמו על זה".

לא התייחסנו לדבריו. חשבנו שהוא סתם מדבר כך, בגלל הכבוד שלו שנפגע.

לא ידענו כמה טעינו.



עד ל"ג בעומר אספנו כמות מרשימה ביותר של קרשים. הקפדנו מאוד לא לגזל מאחרים, וזה אומר שלא הלכנו לבנינים

לְקַחַת קְרָשִׁים, וְגַם כְּשֶׁאֶסְפָּנוּ קְרָשִׁים שֶׁהָיוּ מְשֻׁלָּכִים בְּרָחוּב,
דָּאֲגָנוּ לְבִדּוֹק שֶׁהֵם אֵינָם שִׁיכִים לְאִישׁ. כְּשֶׁמְקַפִּידִים לֹא לְהִגִּיעַ
לְגֹזֶל מְלֹאכֶת הָאֶסּוּף קָשָׁה יוֹתֵר, אֲבָל נִשְׁאָרִים נִקְיִים וַיִּשְׁרִים
וְלֹא עוֹשִׂים עוֹלָה.

וְאָז הִגִּיעַ ל"ג בְּעֶמֶר.

כָּכֹר בְּבִקְרֵי הַתְּחִלָּה לְהִקִּים אֶת הַמְדוּרָה. תְּחִלָּה הִצְבֵּנוּ אֶת
הַמוּט הַמְּרֻכָּזִי, וְלֵאחֶר מִכֵּן הַתְּחִלָּה לַעֲרֹם אֶת הָעֵצִים שֶׁאֶסְפָּנוּ.
זֶה הָיָה מְרַתֵּק, כִּי הַפְּרָנוּ כָּל עֵץ וְכָל קֶרֶשׁ, יִדְעָנוּ מֵהֵיכָן
הִגִּיעַ, וְכִמָּה עָמְלָנוּ כְּדֵי לְהִבְיֹאוֹ. זֹו הָיְתָה חֲוִיָּה מְאֹד נְחֻמָּה
לְקַחַת קֶרֶשׁ וְלִרְאֹת אֵיךְ הַמְדוּרָה שָׁלְנוּ תּוֹפֶסֶת גְּבוּהָ
וְרָחֵב. מִצָּאנוּ אֶת עֲצָמָנוּ מִמְּתִינִים בְּקֶצֶר רוּחַ לְהִדְלָקָה.

רָאִינוּ אֶת מוּטֵי נְחֻבְרֵי מְבִיטִים בְּקִנְיָה. הֵם לֹא טָרְחוּ
לְאַסֹּף, וְהַכּוֹמֹת שֶׁגִּזְלוּ לֹא הִסְפִּיקָה לַמְדוּרָה, לְכֵן כָּל מֶה שֶׁהָיָה
לָהֶם לַעֲשׂוֹת זֶה לְהַצִּיץ, לְהַעִיר הָעֲרוֹת וְגַם לְהַקְנִיט אוֹתָנוּ.



שְׁעַת הַהִדְלָקָה הִגִּיעָה, וְאֲנִחְנוּ פָּנֵינוּ לְהִבְיֹא אֶת בִּבְת
הַ"הֶמֶן" שֶׁהִתְבָּאנוּ בְּאַחַד הַמְקַלְטִים. הִיא הָיְתָה פְּסֻגַת הִיצִיָּה.

זו היתה בבה כבדה. היה עלינו ללכת פלנו יחד ולסחב אותה, כדי שלא תתפרק.

אך לנו בערך רבע שעה לסחב את הבבה. כשהגענו חזרה אל המדורה, חכתה לנו ההפתעה הכי נוראה שאתם יכולים לתאר לעצמכם:

המדורה שלנו בערה באש! מישהו הדליק אותה בהעדרנו!

עמדנו שם המומים. לא ידענו מה לעשות. פתאום ראינו את מוטי נחבירתו לועגים לנו, ואז הבנו: במקום לגנב לנו גזע - הם גנבו לנו את המדורה כלה.

עמדנו שם ובכינו. לא האמנו שיכול להיות רע כזה. כל העמל שלנו היה לשווא.

חברי יוסי אמר: "בואו נלך. הלך לנו הל"ג בעמר".

ודוקא אז עלה לי רעיון: "לא הולכים לשום מקום", אמרתי. "הם רוצים לגנב לנו את המדורה, אבל אנחנו לא נתן להם".



"מה פרוש לא נתן להם?" שאל יוחאי. "הם כבר גנבו אותה".

"לא נכון", אמרתי. "הם גנבו לנו את ההדלקה, לא את המדורה".

"מה ההבדל?" שאלו חברי.

"ההדלקה אמנם חשובה, אבל הנה המדורה שלנו דולקת. הקרשים שאספנו בוערים. בואו לא נתן להם מתנה על הפשע שעשו, ונעמיד פנים שלא אכפת לנו".

הרעיון הזה מצא חן בעיני כלם.

צעקתי למוטי ולחבריו: "תודה שהדלקתם לנו את המדורה, חפינו לאיזה מתנדב שיעשה את העבודה הקשה. אתם באמת ילדים טובים".

כלנו צחקנו והתישבנו ליד המדורה, כאלו לא גזלו לנו הרגע את ההדלקה שכל כך צפינו לה.



די נהנינו, אני חיב להודות, וכשכפינו את המדורה (את הענף הזה כבר לא נתנו לאחרים לעשות), שבחו אותי

חֲבֵרִי עַל הַתּוֹשִׁיָּה שְׁגָלִיתִי וְאָמְרוּ לִי: "הִצַּלְתָּ לָנוּ אֶת
הַמְדוּרָה".

הִלַּכְנוּ הַבֵּיתָה עִם הַרְבֵּה שְׂמִיחָה וְעַם צְבִיטָה קִטְנָה בָּלָב,
וְסִפְרָנוּ לְהוֹרִינוּ מֶה שְׁקָרָה.

הַהוֹרִים פָּנוּ אֶל הוֹרֵיהֶם שֶׁל מוֹטֵי וַחֲבֵרָיו, אֶךְ לְפִי מֶה
שֶׁהִבְנוּ, מְדַבֵּר בְּנִעְרִים שְׁסָטוּ מַעֲט מִהֲדָרָךְ, וְהַהוֹרִים שָׁלְחָם
כָּבֵר הָיוּ מִיאֲשֵׁים מֵהֶם.

אָבִי נִסַּח אֶת זֶה כֵּךְ: "עֹזֵב, יִשְׂרָאֵל. אֲנִי וְאִמָּא קִבְּלָנוּ
מִתְּנָה בְּשֵׁם יִשְׂרָאֵל. הַהוֹרִים שֶׁל מוֹטֵי קִבְּלוּ עָנֵשׁ. לֹא צָרִיךְ
לְהוֹסִיף עָנֵשׁ עַל עָנֵשׁ".

חִלָּפָה שָׁנָה, וְהִגִּיעַ לִ"ג בְּעֶמֶר הַנוֹכַחִי.



שׁוּב אֶסְפְּנוּ קִרְשִׁים, שׁוּב הִחֲבֵאֵנוּ אוֹתָם הֵיטֵב, וְשׁוּב
שִׁמְרָנוּ שְׁמִירָה מַעֲלָה.

מִצִּדּוֹ שֶׁל מוֹטֵי וַחֲבֵרָיו, שֶׁכָּבֵר הִפְכוּ לְנִעְרֵי פָּרָא, הָיָה
שֶׁקֶט. חֲבֵרִי אָמְרוּ לִי: "כִּנְרָאָה כָּבֵר לֹא מַעֲנִינּוֹת אוֹתָם
מְדוּרוֹת".

אבל לבי לא היה שקט.

אספנו כמות נכבדה של קרשים, ובבקר ל"ג בעמר, אני מתכונן ממש בזריחה, יצאנו והקמנו את המדורה.

היא היתה ענקית ונראתה למרחוק. גדלה היה כפול מזה של השנה שעברה.

שמרנו עליה במשך היום בתורנות. פה ושם ראינו את מוטי וחבריו מציצים. חברי ואני לא ידענו להחליט אם הם זוממים משהו או לא.

הגיעה שעת ההדלקה. היינו חייבים ללכת כלנו לקחת את בבת המן.

אחי הקטן צעק: "תשאירו מישהו לשמר, שלא יעשו לנו מה שעשו בשנה שעברה".

אמרנו לו: "עזוב, הם לא יעזו".

אחי התעקש ואמר: "אני נשאר לשמר".

אמרתי לו: "אתה בא לעזור לנו לסחב את המן".

אחי המשיך להתנפח, ואנחנו עזבנו אותו והלכנו אל
המקלט. הוא נשאר שם.



פעבר חמש דקות הוא הגיע בריצה מבעת כלו: "אמרתי
לכם!!! הם... הם מדליקים את המדורה... בואו מהר!"
אמרתי לו בשיא הנחת: "באמת? מדליקים? מה אתה
אומר?!"

אחי התחיל לצרח: "מה אתם יושבים כאן בשלום? אני
ראיתי במו עיני! הם הדליקו את המדורה!"

"לא נורא", אמרתי, "בוא, עזר לנו לסחב את הזמן".

אחי הביט בי במבט מוזר. הוא לא יכול היה להבין מדוע
אנחנו רגועים כל כך.

לקחנו את בפת הזמן והתחלנו לצעד.

אחי צעק: "רגע, אתם צועדים לכוון ההפוך!"

וזה בדיוק מה שעשינו. צעדנו לכוון ההפוך, למקום

המסתור, מגרש ריק מקף בגדרות. אבי בקש מבעל המגרש את המפתח. פתחנו את השער לרוחה, ואחי קבל ה'לם...

עמד שם מבנה קרשים מוכן למדורת ענק. המבנה התמר לגבה רב והיה בעל רחב כפול ומכפל מזה של המדורה שהדליקו מוטי וחבריו.

"אני... אני לא מבין..." אמר אחי, "הכנתם שתי מדורות?"

"לא בדיוק", אמרתי לו, "המדורה השנייה הייתה מדורת הסחה. בנינו אותה במיוחד בשביל מוטי וחבריו".

"אז מה אתם אומרים, נדליק כעת, או שנצפה במדורה שמוטי חשב שלקח מאתנו?" שאלתי.

כלם בחרו באפשרות השנייה.

עלינו על גבעה שממנה נתן לראות את מדורת ההסחה. מוטי וחבריו הדליקו אותה מכל הכווננים והאש החלה לטפס, אבל אנחנו ידענו מה הולך לקרות...

העצים מסביב בערו, החם היה גדול, ואז, לפתע, בלי

שום אזהרה, פרץ אשד של מים מתוך המדורה וכבה אותה
לחלוטין, תוך שהוא מרטיב את מוטי וחבריו.



כאן אני חייב לספר משהו שלא ספרתי קודם לכן.

הרעיון היה שלי, ומי שעזר לי לבצע אותו הוא אבא שלי
וחבר שלו.

השגנו מכל מים ענק וישן מפלסטיק, ששמש בנינים רבי
קומות, מלאנו אותו במים ועטפנו אותו בבדים ובקרשים.
ידענו שהאש במעטפת תגרום לפלסטיק שימס, והמים כבר
יעשו את שלהם...

ראינו את מוטי וחבריו רטבים עד לשד עצמותיהם ואינם
מבינים מה קורה, ואז פנינו להדליק את המדורה האמתית.

חברי ואני התחלנו להדליק. האש פרצה והתמרה מעלה
מעלה. מוטי וחבריו קלטו את עמוד האש הבוער ומאיר את
כל השכונה. הם התקדמו לכווננו, וכשראו אותנו הבינו הכל.
בתחלה חשבו להתקרב, אך לפתע ראו את ההורים שלנו,

שָׁהִיוּ בְּקִרְבַּת מְקוֹם, וְהִבִּינוּ שֶׁזֶה רְעִיוֹן לֹא כָּל כָּךְ טוֹב. הֵם
הִסְתַּלְּקוּ, וְאֲנִי מְקִנָּה שֶׁהֵם לְמַדּוּ אֶת הַלֵּקָח.

זֶה הַסְּפּוּר עַל הַ"מְדוּרָה הַגְּנוּבָה" שֶׁהִיְתָה לָנוּ בַּשָּׁנָה
שֶׁעָבְרָה, וְעַל הַדֶּרֶךְ הַחֲכָמָה וְהַפְּקֻחִית שֶׁמָּצָאנוּ לְהִתְמוּדָד נֶגֶד
הַבְּרִיּוֹנוֹת וְהָאֱלִימוֹת שֶׁהִפְעִילוּ נִגְדָנוּ.

אָבָא שְׁלִי אוֹמֵר שֶׁהִיהוּדִים תָּמִיד הֶצְטִינּוּ בְּמַחַ וְלֹא בְּכַח.

